

Den lille Idas blomster

»Mine stakkels blomster er ganske døde!« sagde den lille Ida. »De var så smukke i aftes, og nu hænger alle bladene visne. Hvorfor gør de det?« spurgte hun studenten, der sad i sofaen, for ham holdt hun så meget af, han kunne de allerdejlige historier og klippede sådanne morsomme billeder: hjerter med små madammer i der dansede, blomster og store slotte hvor dørene kunne lukkes op. Det var en lystig student! »Hvorfor ser blomsterne så dårlige ud i dag?« spurgte hun igen og viste ham en hel buket der var ganske vissen.

»Ja, ved du hvad de fejler?« sagde studenten. »Blomsterne har været på bal i nat, og derfor hænger de med hovedet!«

»Men blomsterne kan jo ikke danse!« sagde den lille Ida.

»Jo,« sagde studenten, »når det bliver mørkt, og vi andre sover, så springer de lystigt omkring. Næsten hver evige nat har de bal!«

»Kan der ingen børn komme med på det bal?«

»Jo,« sagde studenten, »små bitte gåseurter og liljekonvaller!«

»Hvor danser de pæneste blomster?« spurgte lille Ida.

»Har du ikke tit været ude af porten ved det store slot hvor kongen bor om sommeren, hvor den dejlige have er med de mange blomster? Du har jo set svanerne der svømmer hen til dig når du vil give dem brødkrummer. Derude er rigtigt bal, kan du tro!«

»Jeg var derude i haven i går med min mor,« sagde Ida, »men alle bladene var af træerne, og der var slet ingen blomster mere! Hvor er de? I sommer så jeg så mange!«

»De er inde på slottet,« sagde studenten. »Du må vide at lige så snart kongen og alle hoffolkene flytter herind til byen, så løber blomsterne straks fra haven op på slottet og er lystige. Det skulle du se! De to allersmukkeste roser sætter sig på tronen, og så er de konge og dronning. Alle de røde hanekamme stiller sig op ved siden og står og bukker, de er kammerjunkere. Så kommer alle de nydeligste blomster, og så er der stort bal, de blå violer forestiller små søkadetter, de danser med hyacinter og krokus, som de kalder frøkener! Tulipanerne og de store gule liljer, det er gamle fruer, de passer på at der bliver danset net, og at det går pænt til!«

»Men,« spurgte lille Ida, »er der ingen som gør blomsterne noget fordi de danser på kongens slot?«

»Der er ingen som rigtigt ved af det!« sagde studenten. »Sommetider, om natten, kommer rigtignok den gamle slotsforvalter der skal passe på derude, han har et stort knippe nøgler med sig, men så snart blomsterne hører nøglerne rasle, så bliver de ganske stille, skjuler sig bag ved de lange gardiner og stikker hovedet frem. »Jeg kan lugte her er nogle blomster inde,« siger den gamle slotsforvalter, men han kan ikke se dem.«

»Det er morsomt!« sagde den lille Ida og klappede i hænderne. »Men kan jeg heller ikke se blomsterne?«

»Jo,« sagde studenten, »husk bare på når du kommer derud igen, at kigge ind ad vinduet, så ser du dem nok. Det gjorde jeg i dag, der lå en lang gul påskelilje i sofaen og strakte sig, det var en hofdame!«

»Kan også blomsterne i den botaniske have komme derud? Kan de komme den lange vej?«

»Ja, det kan du tro!« sagde studenten, »for når de vil, så kan de flyve. Har du ikke nok set de smukke sommerfugle, de røde, gule og hvide, de ser næsten ud som blomster. Det har de også været, de er sprunget af stilken højt op i luften og har da slået med bladene ligesom de var små vinger, og så fløj de. Og da de førte sig godt op, fik de lov at flyve om også ved dagen, skulle ikke hjem igen og sidde stille på stilken, og så blev bladene til sidst til virkelige vinger. Det har du jo selv set! Det kan ellers gerne være at blomsterne inde i den botaniske have aldrig har været ude på kongens slot, eller ved at der er så lystigt dér om natten. Nu skal jeg derfor sige dig noget! Så vil han blive så forbavset, den botaniske professor der bor ved siden af, du kender ham jo nok? Når du kommer ind i hans have, skal du fortælle en af blomsterne at der er stort bal ude på slottet, så siger den det igen til alle de andre, og da flyver de af sted. Kommer da professoren ud i haven, så er der ikke en eneste blomst, og han kan slet ikke forstå hvor de er henne.«

»Men hvor kan blomsten fortælle det til de andre? Blomsterne kan jo ikke tale!«

»Nej, det kan de rigtignok ikke!« svarede studenten, »men så gør de pantomime! Har du ikke nok set at når det blæser lidt, så nikker blomsterne og bevæger alle de grønne blade, det er lige så tydeligt som om de talte!«

»Kan professoren da forstå pantomime?« spurgte Ida.

»Ja, det kan du tro! Han kom en morgen ned i sin have og så en stor brændenælde stå at gøre pantomime med bladene til en dejlig rød nellike. Den sagde: »Du er så nydelig, og jeg holder så meget af dig!« men sådan noget kan professoren nu slet ikke lide og slog straks brændenælden over bladene, for de er dens fingre. Men så brændte han sig, og fra den tid tør han aldrig røre ved en brændenælde.«

»Det var morsomt!« sagde den lille Ida og lo.

»Er det at bilde barnet sådan noget ind!« sagde den kedelige kancelliråd, der var kommet i visit og sad i sofaen. Han kunne slet ikke lide studenten og gnavede alletider når han så ham klippe de løjerlige, morsomme billeder: snart en mand der hang i en galge og holdt et hjerte i hånden, for han var en hjertetyv, snart en gammel heks der red på en kost og havde sin mand på næsen. Det kunne kancelliråden ikke lide, og så sagde han, ligesom nu: »Er det noget at bilde barnet ind! Det er den dumme fantasi!«

Men den lille Ida syntes dog det var så morsomt hvad studenten fortalte om hendes blomster, og hun tænkte så meget derpå. Blomsterne hang med hovedet fordi de var trætte af at danse hele natten, de var bestemt syge. Så gik hun med dem hen til alt sit andet legetøj der stod på et pænt lille bord, og hele skuffen var fuld af stads. I dukkesengen lå hendes dukke, Sophie, og sov, men den lille Ida sagde til hende: »Du må virkelig stå op, Sophie, og tage til takke med at ligge i skuffen i nat. De stakkels blomster er syge, og så må de ligge i din seng, måske de da blive raske!« og så tog hun dukken op, men den så så tvær ud og sagde ikke et eneste ord, for den var vred fordi den ikke måtte beholde sin seng.

Så lagde Ida blomsterne i dukkesengen, trak det lille tæppe helt op om dem og sagde nu skulle de ligge smukt stille, så ville hun koge tevand til dem at de kunne blive raske og komme op i morgen, og hun trak gardinerne tæt om den lille seng for at solen ikke skulle skinne dem ind i øjnene.

Hele aftenen igennem kunne hun ikke lade være at tænke på hvad studenten havde fortalt hende, og da hun nu selv skulle i seng, måtte hun først hen bag gardinerne der hang ned for vinduerne hvor hendes mors dejlige blomster stod, både hyacinter og tulipaner, og så

hviskede hun ganske sagte: »Jeg ved nok I skal på bal i nat!« men blomsterne lod som om de ingenting forstod, og rørte ikke et blad, men lille Ida vidste nok hvad hun vidste.

Da hun var kommet i seng, lå hun længe og tænkte på hvor nydeligt det kunne være at se de dejlige blomster danse derude på kongens slot. »Mon mine blomster virkelig har været med?« Men så faldt hun i søvn. Ud på natten vågnede hun igen, hun havde drømt om blomsterne og studenten som kancelliråden skændte på og sagde ville bilde hende noget ind. Der var ganske stille i sovekammeret hvor Ida lå. Natlampen brændte hende på bordet, og hendes far og mor sov.

»Mon mine blomster nu ligger i Sophies seng?« sagde hun ved sig selv, »hvor jeg dog gerne ville vide det!« Hun rejste sig lidt og så hen til døren der stod halvt på klem, derinde lå blomsterne og alt hendes legetøj. Hun lyttede efter, og da var det ligesom om hun hørte at der blev spillet på klaver inde i stuen, men ganske sagte, og så nydeligt som hun aldrig før havde hørt det.

»Nu danser vist alle blomsterne derinde!« sagde hun, »o Gud, hvor jeg dog gerne ville se det!« men hun turde ikke stå op, for så vækkede hun sin far og mor. »Bare de dog ville komme herind,« sagde hun, men blomsterne kom ikke, og musikken vedblev at spille så nydeligt. Da kunne hun slet ikke lade være, for det var alt for dejligt. Hun krøb ud af sin lille seng og gik ganske sagte hen til døren og kiggede ind i stuen. Nej, hvor det var morsomt hvad hun fik at se!

Der var slet ingen natlampe derinde, men alligevel ganske lyst, månen skinnede gennem vinduet midt ind på gulvet. Det var næsten ligesom det kunne være dag. Alle hyacinterne og tulipanerne stod i to lange rækker på gulvet, der var slet ingen flere i vinduet, der stod tomme pletter, nede på gulvet dansede alle blomsterne så nydeligt rundt om hinanden, gjorde ordentlig kæde og holdt hverandre i de lange grønne blade når de svingede rundt. Men hende ved klaveret sad en stor gul lilje som lille Ida bestemt havde set i sommer, for hun huskede godt, studenten havde sagt: »Nej, hvor den ligner frøken Line!« men da lo de allesammen af ham. Men nu syntes virkelig Ida også at den lange gule blomst lignede frøkenen, og den bar sig også ligesådan ad med at spille. Snart lagde den sit aflange gule ansigt på den ene side, snart på den anden, og nikkede takten til den dejlige musik. Slet ingen mærkede den lille Ida. Nu så hun en stor blå krokus hoppe midt op på bordet hvor legetøjet stod, gå lige hen til dukkesengen og trække gardinerne til side. Der lå de syge blomster, men de rejste sig straks op og nikkede ned til de andre at de også ville med at danse. Den gamle røgmand, som underlæben var brækket af, stod op og bukkede for de pæne blomster, de så slet ikke syge ud, de hoppede ned mellem de andre og var så fornøjede.

Det var ligesom om noget faldt ned af bordet, Ida så derhen, det var fastelavnsriset der sprang ned. Det syntes også at det hørte med til blomsterne. Det var også meget nydeligt, og oveni sad en lille voksdukke der havde just sådan en bred hat på hovedet som den kancelliråden gik med. Fastelavnsriset hoppede på sine tre røde træben midt ind imellem blomsterne og trampede ganske stærkt, for det dansede mazurka, og den dans kunne de andre blomster ikke fordi de var så lette og kunne ikke trampe.

Voksdukken på fastelavnsriset blev lige med ét stor og lang, snurrede sig rundt ovenover papirblomsterne og råbte ganske højt: »Er det at bilde barnet sådan noget ind! Det er den dumme fantasi!« og så lignede voksdukken ganske akkurat kancelliråden med den brede hat, så lige så gul og gnaven ud, men papirblomsterne slog ham om de tynde ben, og så

krøb han sammen igen og blev en lille bitte voksdukke. Det var så morsomt at se! Den lille Ida kunne ikke lade være at le. Fastelavnsriset blev ved at danse, og kancelliråden måtte danse med, det hjalp ikke enten han gjorde sig stor og lang eller blev den lille gule voksdukke med den store, sorte hat. Da bad de andre blomster for ham, især de der havde ligget i dukkesengen, og så lod fastelavnsriset være. I det samme bankede det ganske stærkt inde i skuffen, hvor Idas dukke, Sophie, lå ved så meget andet legetøj. Røgmanden løb hen til kanten af bordet, lagde sig langs ud på sin mave og fik skuffen en lille smule trukket ud. Der rejste Sophie sig op og så ganske forundret rundt omkring. »Her er nok bal!« sagde hun, »hvorfor er der ingen der har sagt mig det?«

»Vil du danse med mig?« sagde røgmanden.

»Jo, du er en pæn en at danse med!« sagde hun og vendte ham ryggen. Så satte hun sig på skuffen og tænkte at nok en af blomsterne ville komme at engagere hende, men der kom ingen, så hostede hun, hm, hm, hm! men alligevel kom der ikke én. Røgmanden dansede så ganske alene, og det var ikke så dårligt!

Da nu ingen af blomsterne syntes at se Sophie, lod hun sig dumpe fra skuffen lige ned på gulvet så det gav en stor alarm. Alle blomsterne kom også løbende hen rundt omkring hende og spurgte om hun ikke havde slået sig, og de var alle så nydelige imod hende, især blomsterne der havde ligget i hendes seng. Men hun havde slet ikke slået sig, og alle Idas blomster sagde tak for den dejlige seng og holdt så meget af hende, tog hende midt hen på gulvet hvor månen skinnede, dansede med hende, og alle de andre blomster gjorde en kreds udenom. Nu var Sophie fornøjet! Og hun sagde de måtte gerne beholde hendes seng, hun brød sig slet ikke om at ligge i skuffen.

Men blomsterne sagde: »Du skal have så mange tak, men vi kan ikke leve så længe! I morgen er vi ganske døde, men sig til den lille Ida at hun skal begrave os ude i haven hvor kanariefuglen ligger, så vokser vi op igen til sommer og blive meget smukkere!«

»Nej, I må ikke dø!« sagde Sophie, og så kyssede hun blomsterne. I det samme gik salsdøren op, og en hel mængde dejlige blomster kom dansende ind, Ida kunne slet ikke begribe hvor de var kommet fra, det var bestemt alle blomsterne ude fra kongens slot. Allerforrest gik to dejlige roser, og de havde små guld kroner på, det var en konge og en dronning, så kom de nydeligste levkøjer og nelliker, og de hilste til alle sider. De havde musik med, store valmuer og pæoner blæste i ærtebælge så de var ganske røde i hovedet. De blå klokker og de små hvide sommergækker klang ligesom de havde bjælder på. Det var en morsom musik. Så kom der så mange andre blomster, og de dansede allesammen, de blå violer og de røde bellis, gåseurterne og liljekonvallerne. Og alle blomsterne kyssede hinanden, det var nydeligt at se!

Til sidst sagde blomsterne hinanden godnat, så listede også den lille Ida sig hen i sengen hvor hun drømte om alt hvad hun havde set.

Da hun næste morgen kom op, gik hun gesvindt hen til det lille bord for at se om blomsterne var der endnu. Hun trak gardinet til side fra den lille seng, ja, der lå de allesammen, men de var ganske visne, meget mere end i går. Sophie lå i skuffen hvor hun havde lagt hende, hun så meget søvnig ud.

»Kan du huske hvad du skulle sige til mig?« sagde den lille Ida, men Sophie så ganske dum ud og sagde ikke et eneste ord.

»Du er slet ikke god,« sagde Ida, »og de dansede dog allesammen med dig.« Så tog hun en lille papirsæske der var tegnet nydelige fugle på, den lukkede hun op og lagde de døde blomster i den. »Det skal være eders nydelige ligkiste,« sagde hun, »og når siden de norske fætre kommer herhen, så skal de være med at begrave eder ude i haven at I til sommer kan vokse op og blive endnu meget smukkere!«

De norske fætre var to raske drenge, de hed Jonas og Adolph. Deres far havde foræret dem to nye flitsbuer, og disse havde de med at vise Ida. Hun fortalte dem om de stakkels blomster der var døde, og så fik de lov at begrave dem. Begge drengene gik foran med flitsbuerne på skulderen, og den lille Ida bagefter med de døde blomster i den nydelige æske. Ude i haven blev gravet en lille grav. Ida kyssede først blomsterne, satte dem så med æsken ned i jorden, og Adolph og Jonas skød med flitsbuer over graven, for de havde ingen geværer eller kanoner.